

[Finansministeren.]

har arbejdet imod det ved den danske Grundlov fastlagte demokratiske Styre, har været stridende mod en Tjenestemand Pligt til at vise Loyalitet over for den danske Stat og dens Befolkning under de særlige Forhold, der raadede under den tyske Besættelse. Tilsvarende maa gælde, for saa vidt angaar Medlemsskab i andre Organisationer, som mod Landets Interesser har samarbejdet med Besættelsesmagten. Da Medlemsskab i militære eller politimæssige Organisationer som Schalburgkorpset, Sommerkorpset og Hipokorpset formentlig altid vil medføre Straf efter Straffelovstillegget med deraf følgende Fortabelse af offentlig Tjeneste eller Hverv, faar Bestemmelsen navnlig Betydning, for saa vidt angaar Tilslutning til Organisationer af propagandamæssig Art til Støtte for Besættelsesmagten.

Det er udtrykkeligt fastslaaet i Lovforslaget, at det omhandler Perioden fra 9. April 1940 til Lovens Ikrafttræden. Det, der her er Tale om, er altsaa ikke at indlede nogen fremtidig Religionskrig om Meninger og Anskuelser hos Borgere i et demokratisk Samfund. Det drejer sig her udelukkende om Mennesker, der havde en særlig Pligt til under Besættelsens haarde Tid at opføre sig anstændigt og som Danske.

Med Hensyn til den anden Gruppe gælder det, at den særlige Pligt, Tjenestemænd har haft til under Besættelsen at vise værdig national Optræden, navnlig maa anses for tilsidesat i saadanne Tilfælde, hvor en Tjenestemand i Tale eller Skrift har tilkendegivet en stærk Sympati for Besættelsesmagten eller antidemokratiske Partier, som har arbejdet i Forbindelse med denne. Dette maa naturligvis særlig gælde, dersom de paagældende Udtalelser er faldet i Forbindelse med tjenstlige Forhold og under tjenstligt Samkvem med andre Tjenestemænd, og man har anset det for en skærpene Omstændighed, hvis saadanne Udtalelser er fremført over for undergivne. Paa den anden Side har man ment, at Udtalelser afgivne under ganske private Forhold ikke bør benyttes som Oplysningsmateriale.

Ved unødigt Bistandsydelse over for Besættelsesmagten tages Sigte paa Forhold fra en Tjenestemand Side, hvor han, ud over hvad der fulgte af Tjenestepligt, af Sympati for Besættelsesmagten eller af andre Grunde har bistaaet denne til Skade for danske Interesser eller Enkeltpersoner.

Endelig tager Lovbestemmelsen vedrørende unødvendigt Samkvem med Be-

sættelsesmagten eller denne tilknyttede Organer Sigte paa Tilfælde, hvor en Tjenestemand, ud over hvad der har været nødvendigt af tjenstlige Grunde, har haft Samkvem af selskabelig eller anden Art med Personer fra Besættelsesmagten eller de denne tilknyttede Organer.

Jeg nærer ingen Tvivl om, at de nævnte Handlinger vilde kunne anses for Tjenesteforseelser, der vilde kunne gøres til Genstand for Paatale efter Tjenestemandslovens Disciplinærregler, men jeg anser det for rigtigt og hensigtsmæssigt, at det ved de her nævnte Bestemmelser udtrykkeligt slaas fast, hvilke Handlinger der i Forbindelse med Besættelsesperiodens ekstraordinære Forhold maa anses for Tjenesteforseelser, som maa gøres til Genstand for Disciplinærstraf. Endvidere maa det anses for nødvendigt, at der under Hensyn til disse Sagers ganske særlige Karakter fastsættes en mere effektiv Behandling, end Tjenestemandsløven foreskriver for tjenstlige Forseelser.

Det er ogsaa af afgørende Betydning, at der skabes Sikkerhed for en ensartet Behandling af Sagerne, saaledes at de enkelte Styrelseschefer mere eller mindre strenge Syn paa de paagældende Forseelser ikke medfører forskelligartede Afgørelser.

Det skal i denne Sammenhæng fremhæves, at de i Tjenestemandsløven hjemlede Midler til Oplysning af Sagerne, herunder navnlig Afholdelse af Tjenestemandsførhør, er utilstrækkelige. Desuden er Tjenestemandsførhør ikke offentlige; her derimod indføres Offentlighed, hvilket vil være en stærk Garanti for Sagernes forsvarelige Behandling og for, at alle, der har været medansvarlige, bliver inddraget under Sagen.

De Disciplinærstraffe, som i § 1 er fastslaaet for de nævnte Forseelser, svarer til de i Tjenestemandsløvens § 18 omhandlede med Undtagelse af Bødestraf, som man ikke har fundet egnet i disse Tilfælde.

Sagerne foreslaas behandlet ved en ekstraordinær Tjenestemandsdømstol, hvorom Reglerne findes i Lovforslagets § 2. Dømstolen foreslaas sammensat af 3 Dommere. Den ene, Formanden, der skal være Dommer, foreslaas udnævnt af Kongen paa Indstilling af Finansministeren, efter at der har været indhentet en Udtalelse fra det i Tjenestemandsløvens § 321 omhandlede Raad, der bestaar af Præsidenterne for de kollegiale Retter. Den anden Dommer foreslaas udnævnt af Finansministeren efter Samraad med Justitsministeren og forudsættes at repræsentere Finansmi-